

αμαρτωλός

αμαρτωλός, -ή, -ό, επίθ. [<αρχ. άμαρτωλός], αμαρτωλός. **1.** που έχει παραβιάσει τους κανόνες, τους νόμους: «αμαρτωλή σύμβαση». **2.** που γενικά ζει έκλυτο βίο: «είναι τόσο αμαρτωλός τύπος που δεν έχει κανέναν ηθικό φραγμό». (Λαϊκό τραγούδι: της κοινωνίας ναυαγός και της ζωής **αμαρτωλός**, νύχτα σε νύχτα κυκλοφορώ κι όλο πιο κάτω κατακυλώ // είσαι **αμαρτωλή**,δε σε θέλω πια, είσαι αμαρτωλή, φύγε μακριά).**3.** το θηλ. ως ουσ. **η αμαρτωλή**, που έχει έντονη σεξουαλική δραστηριότητα, ιδίως εξωσυζυγική, χωρίς να είναι υποχρεωτικά πόρνη. (Λαϊκό τραγούδι: γιατί το δρόμο σου ν' αλλάξεις για δυο στολίδια, άμυαλη, τρελή; Και το στεφάνι σου να το πετάξεις, να γίνεις στη ζωή **αμαρτωλή**;).

- αμαρτωλή υπόθεση, βλ. λ. [υπόθεση](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας